

Publicerad 2013-07-07 20:59 av Lynx63

Copyright © Gäller för alla mina texter + bilder.

### **Dödens nyckelpiga**

Dödens död vad är död?

- Vad är det som händer?
- Mer än att det tar slut och vem säger att det tar slut?
- Är det du?
- Är det jag?
- Eller kanske vi tillsammans. Nej jag vet, kanske det är tron i sig själv?

Hur mycket man än trasslar med ord, så är ordet död förknippat med något ont.

"I hjärtat, själen och magen." Död är ett hårt laddat ord, men dock bara ett ord. "Tung sorg, blandat med vemod." Det bisarra med döden, är att den kan vara skön.

För den som led, kanske en befrielse. Men stopp!

Varför glömde ni bort mig? "Jag är kvar" Gråter, skriker och sörjer.

Nog vet jag att det kanske var bättre så här. Men det innebär inte att jag vill vara rationell i mina tankar. "Jag är nu helt förstörd, tillintetgjord av tomhet".

Saknaden sliter i min kropp.

Men varför inte göra döden, till en början på något nytt.

Axel tog beslutet här och nu. Han skulle se fram emot att livet var slut, precis som man såg fram emot att fira födelsen. Han visste ju inte när han skulle avvika, men det ordnar sig nog. Han levde ett normal turbulent liv, fick familj. En underbar levnadsglad fru och fyra barn. Ett litet moln på himlen fanns dock.

Lite av det han tänkte som ung, då han var frisk, stark och modig. Hade dom senaste dagarna kommit allt tätare in i hans tankar.

Han kände sig inte sjuk, men det var något som inte stämde.

Barnen var nu i skolåldern och där kantades det av olika utmaningar varje dag, men det rörde sig inte om barnens välmående. Utan något annat.

Allt var lagom lugnt i livet, hans fina fru som han beundrade så. Hade sin healing firma och hon hade sin egen ungdoms historia.

Om hur livet, döden och sorgen skulle te sig. Man åkte tåg till själ-reningslandet, ofta hade dom skrattat när

hon sa ordet. Det var svårt att uttala och man blev glad. Under varma sommarkvällar hade de bollat olika saker mellan sig, skrattat och kivats. För inte trodde de precis lika, men det var den delen i livet. Som gav en god krydda.

En vanlig dag som idag, hade Axel precis satt på kaffepannan. När han hör ett av barnen ropa med skräck i rösten, mamma, mamma vakna. Alldeles kall springer Axel upp för trappan. Och där på golvet, ligger hans kära älskade hustru. Hon ler som om hon har kul.

Ett leende som var fullt av löften och bus.

Han rusar fram och känner att hon är varm, men ingen puls, inga hjärtslag, ingenting. Han gör allt för att väcka den andra delen av sin själ. Äldsta sonen ringer efter ambulansen, allt sker så fort men ändå inte. Som att stå vid sidan om, som en film som spelas upp, på låg hastighet för att sen bara snurra fortare och fortare.

Varför skriker hans inre, vad har jag gjort som förtjänar detta öde. Min fru som var en vacker blomma, mitt i livet. Sorgens tunga kappa sveper sig om Axel och han hamnar i en sorts famlande, trevande, överklighet. Det är svårt att andas, leva och att se.

Orden har ingen betydelse mer, inget någon säger eller gör. Kan ta hans sargade själ för att trösta. Vardagen med alla måsten, blev ett töcken av ord som.

"Senare, "jag vill inte, "vi tar det imorgon. Han vill bara skjuta upp allt, till aldrig. Ord som ska förklara varför, barnens frågande ögon. Som bottnar i ett förtvivlat skrik.

Han ser in i sitt inre och han har inga svar. Orden kommer tillbaka, dom ord han sa till sig själv, för så många år sedan.

"Jag skulle se fram emot att livet var slut." Vad tänkte jag?

Men så hör han en klar stämma, som "vatten från en porlande bäck".

"Axel min kära, nu gör du inte det vi pratat om. Det som gav oss den fina tid, som vi hade tillsammans. Att glädjas åt det vi fick och det du nu har, får inte gå till spillo. För egoismens plåster."

"Vad är du rädd för? Att du tappat minnet av det vi hade, eller bara rädslan av att förlora? Men min älskling det är ju det som är döden, att vara rädd för att ha känslor."

"Inte tror jag att det sitter en massa svartsjuka själar på rad, som dinglar med benen och tänker."

- Nu minsann har de redan glömt mig och gått vidare.

- Han får åka till Mallorca och inte jag.
- Det var bara arvet de ville ha.
- Han är kär i henne, det visste jag.

"Dessa ord kanske kan hjälpa dig, att förstå lite av det jag har nu. Jag sitter på tåget till själ-reningslandet och där blir man tvättad med lavendel och rosor."

"Jag får en fin vit klänning och i mitt hjärta jag känner frid. Inga tårar ska du fälla mer. Jag vet att snart ska vi vidare till en stor sal, där små änglar flyger runt för att servera tårta. Till alla som har döden mött."

"Vi firar den dagen som vi snart ska födas till och kanske jag blir en nyckelpiga eller en snigel. Jag ska flyga från blomma till blomma, andas in det liv jag lever då. Jag kan redan se hur rikt de kommer att bli. Det spelar ingen roll hur länge jag lever, för jag har sett vad som finns. Bakom livet som man lever."

"Kommer jag tillbaka som snigel, får jag ha mitt hus ifred, jag slipper plocka strumpor efter min man. För han har sitt eget hus och då får han plocka själv. Ingen rädsla ska vara kvar, missunna mig inte att få äta tårta. Det är klart man sörjer sorgen, du är en människa."

"Kanske jag kommer tillbaka, för att meddelar dig hur en nyckelpiga känner. Eller så har jag glömt dig. Ge dig själv ro och hitta en mening med livet igen, se det du såg. Då du var ung. Själv ska jag äta tårta och fira att jag snart är där ute igen."

"En Nyckelpiga landar på min hand, jag ler nu ser jag vad du ser."

Lynx63 ©

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lynx63 med Poeter.se id #41461 innehar upphovsrätten